

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **IMPROFEX CZ s.r.o., IČ: 242 42 969**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 320/49, zastoupen Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem v Příbrami, Na Flusárně 168, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 19335/12-1500-101316,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podáním žaloby dne 19. 2. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, (dále jen „odvolací orgán“), ze dne 20. 12. 2012, č. j. 19335/12-1500-101316, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti zajišťovacímu příkazu vydanému Finančním úřadem pro Prahu 2, (dále jen „správce daně“), dne 19. 11. 2012 pod č. j. 313989/12/002940105668.

Finanční úřad pro Prahu 2 vydal v souladu s ustanovením § 167 zákona č. 280/2009

Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „Zákon o DPH“), zajišťovací příkaz č. j. 313989/12/002940105668 ze dne 19. 11. 2012, čímž ve smyslu § 91 odst. 1 daňového řádu zahájil daňové řízení ve věci zajištění daně. Tímto zajišťovacím příkazem uložil správce daně daňovému subjektu, aby okamžikem vydání tohoto příkazu zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen a listopad 2012 v celkové výši 29,371.896 Kč.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že daňový subjekt byl zapsán do obchodního rejstříku dne 30. 6. 2006 s předmětem podnikání nakládání s odpady (vyjma nebezpečných), velkoobchod, zprostředkování obchodu a služeb, realitní činnost, reklamní činnost a marketing, služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy, pořádání odborných kurzů, školení a jiných vzdělávacích akcí včetně lektorské činnosti. Šetřením správce daně však bylo zjištěno, že výše uvedené předměty podnikání byly již v roce 2008 zrušeny a nově byla zapsána jako živnost výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Jednatelům daňový subjekt je ing. M. D., od 25. 1. 2012 jediným společníkem M. D., oba bytem H.. Daňový subjekt je u správce daně registrován od 30. 6. 2006 k dani z příjmů právnických osob, od 1. 8. 2006 k dani z přidané hodnoty, od 1. 7. 2007 k dani silniční a od 1. 11. 2011 k dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků.

V rámci vyhledávací činnosti správce daně zjistil, že daňový subjekt nakoupil investiční zlato od banky, přičemž použité investiční prostředky na tento nákup daňový subjekt obdržel od odběratele, společnosti VITARO, spol. s r.o., IČ: 64582451, která se běžně zabývá obchodováním se zlatem. Správce daně provedl na základě pohybů na bankovním účtu daňového subjektu zajištění daně, když předpokládal, že v řetězci transakcí s investičním zlatem dochází k jeho přeměně na slitek zlata, jehož prodej je zdanitelným plněním, u kterého vzniká povinnost přiznat a zaplatit daň osobě, která toto zboží dodala (dále jen „zdaňované zlato“). Při této úvaze vyšel správce daně mimo jiné ze zjištění, že odběratel daňového subjektu, resp. osoba, od které daňový subjekt přijímal na bankovním účtu velmi vysoké finanční částky, současně uplatňuje vysoké nároky na odpočet daně a daňový subjekt tyto finanční prostředky použil na pořízení investičního zlata od banky. Za tohoto stavu se správní úvaha, na jejímž základě správce daně u daňového subjektu přistoupil k zajištění daně, jevila jako zcela správná. Na základě této úvahy se vypočtená daň ve srovnání s majetkovými poměry daňového subjektu jevila jako nedobytná, neboť předběžným šetřením majetkových poměrů daňového subjektu správce daně důvodně předpokládal, že majetek daňového subjektu nebude dostačující k úhradě daňové povinnosti ve výši, která daňovému subjektu vznikla z úplat za zdanitelná plnění přijatých na bankovním účtu. Majetkové poměry daňového subjektu nepřesahují výši základního kapitálu zapsaného v obchodním rejstříku, tj. 200.000 Kč.

Vzhledem k těmto skutečnostem měl správce daně za prokázané, že existuje obava, že pokud daňový subjekt podá daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen a listopad 2012, nebude výsledná daňová povinnost odpovídat skutečnosti, a že vyměřená daňová povinnost za toto období bude v době její splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že vybrání této daně bude spojeno se značnými obtížemi, a že hrozí nebezpečí z prodlení. Na základě těchto skutečností došel správce daně k závěru, že v daném případě jsou naplněny podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu.

Daňový subjekt napadl zajišťovací příkaz odvoláním, v němž mj. namítal, že správce

daně zcela mylné předpoklady o jeho obchodní činnosti, a že není pravdivé tvrzení, že k nákupu investičního zlata byly použity prostředky předem poskytnuté daňovému subjektu odběratelem VITARO, spol. s r.o. Tvrzení správce daně je v rozporu se skutečností a bez jediného důkazu. Na bankovních účtech se dlouhodobě kumulují různé platby za různé komodity, nejde pouze o investiční zlato. K původu finančních prostředků na účtech doloží doklady. Předpoklad ziskovosti ohledně nákupu a prodeje zlata ze strany správce daně se týká pouze jednoho období a jedné komodity, kdy předpokládaná částka správce daně neodpovídá skutečné povinnosti odvodu. Daňový subjekt namítal, že správce daně dostatečně a srozumitelně nezdůvodňuje domněnku přeměny investičního zlata na neinvestiční běžné zlato, a že toto jeho tvrzení je spekulativní a neodpovídá zjištěným skutečnostem. Současně odkazoval na ust. § 167 daňového řádu včetně důvodové zprávy, z čehož je patrné, že měl správce daně postupovat přiměřeně okolnostem a jeho pochybnosti měly objektivně vycházet alespoň ze základních skutkových tvrzení. Tvrzení o tavení zlata je spekulativní a je vyvráceno fakturami dokladujícími nákup a prodej zlata. Daňový subjekt je pouze obchodní firmou, nikoliv firmou zpracující. Skutečností je, že poplatník investiční zlato nakoupí a také ho prodá jako investiční zlato dál a jeho formu a ryzost nemění.

Protiprávní omezení svých práv daňový subjekt spatřoval v neumožnění objasnění situace sdělením údajů potřebných pro určení výše zajištěné daně. Daňový subjekt vždy řádně spolupracoval se správcem daně, své povinnosti plní řádně a včas a správce daně svým rozhodnutím o zajištění daně zásadně ovlivnil jeho ekonomickou situaci až likvidním způsobem. Zejména bylo poškozeno postavení a pověst daňového subjektu u jeho bankovního ústavu, aniž by bylo řádně doloženo, v čem je spatřováno nebezpečí z prodlení u řádně chovajícího se subjektu. Daňový subjekt podniká na trhu těchto komodit od roku 2006, má za sebou celou řadu místních šetření či vytykácích řízení a nikdy nebyly zjištěny žádné závady. Poslední místní šetření proběhlo u daňového subjektu v III. čtvrtletí 2012 s negativním zjištěním a bez připomínek. O to větší bylo překvapení daňového subjektu, když obdržel předmětný zajišťovací příkaz. Své povinnosti daňový subjekt hradil vždy řádně a včas a v nemalých částkách, nikdy nežádal o odklad splatnosti a nebyl v prodlení s placením, proto mu není známa příčina, proč by nyní neměl daň platit. Popsal řádný život jednatele a společníka s tím, že v daném případě se nejedná o žádné „bílé koně“. V zajišťovacím příkaze zcela chybí důvod pochybností, proč by neměl být daňový subjekt schopen uhradit daň. Současně s vydáním zajišťovacího příkazu došlo i k zablokování bankovního účtu, čímž došlo k nepříjemnému zásahu do práv daňového subjektu. Vzhledem k bezproblémovosti daňového subjektu měl správce daně postupovat dle § 167 odst. 4 daňového řádu a umožnit doložení situace do tří pracovních dnů. Daňový subjekt by sdělil údaje pro zatímní určení daňového základu a daně, a pokud by to bylo nutné, určenou částku by správce daně odvedl ještě před odvodovou povinností. Dle názoru daňového subjektu došlo k nesprávnému posouzení situace s nepřiměřeným důsledkem.

Odvolací orgán zkoumal oprávněnost postupu správce daně dle § 167 daňového řádu, které umožňuje správci daně vydat zajišťovací příkaz v případě, má-li odůvodněnou obavu, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. V rámci odvolacího řízení proti zajišťovacímu příkazu odvolací orgán zkoumá pouze tu skutečnost, zda na straně správce daně skutečně v době vydání zajišťovacího příkazu existovala odůvodněná obava, že dosud nesplatná nebo nestanovená daň nebude v době její splatnosti uhrazena. Při zajištění daně správce daně postupuje podle §

167 daňového řádu, kdy se zajišťuje dosud nesplatná či nestanovená daň. Výši dosud nesplatné a nestanovené ohrožené daně určí správce daně prozatímně podle vlastních pomůcek. Zajišťovacím příkazem nebyla dosud stanovena daňová povinnost, ale pouze daňovému subjektu bylo uloženo zajistit ve prospěch správce daně v příkaze uvedenou částku, jejíž vybrání správce daně pokládá za ohrožené. Zajišťovací příkaz je podle daňového řádu institutem, který napomáhá k zabezpečení úhrady daňových povinností v době jejich splatnosti a vymahatelnosti a slouží k ochraně práv správce daně zastupujícího v daňovém řízení zájmy státu jako případného věřitele po doměření daňové povinnosti.

I když zajišťovací příkaz je rozhodnutím, jež postihuje daňové subjekty na dispozici s jejich majetkem, děje se tak pouze dočasně do doby, než bude daň splatná nebo než bude daň stanovena. Svojí povahou je proto zajišťovací příkaz ukládající složení jistoty rozhodnutím pouze předběžným, jež nijak nepředurčuje definitivní rozhodnutí o stanovení daně a o právech a povinnostech daňového subjektu. Zajišťovací příkaz je pouze prostředkem, který v odůvodněných případech má poskytnout záruku, že daňoví poplatníci splní svou povinnost uhradit daň nebo poplatky vyplývající přímo ze zákona nebo z rozhodnutí správce daně. Má tedy nutně vztah jen ke splnění povinností vyplývajících přímo ze zákona nebo uložených rozhodnutími finančních úřadů. Splněním pozbývá smyslu své existence a je v tomto smyslu opatřením pouze dočasným a tedy rozhodnutím předběžné povahy. Institut zajištění daně tedy slouží správcům daně k tomu, aby se jeho využitím předcházelo možným budoucím problémům při vybrání daně.

K jednotlivým námitkám uvedeným v odvolání proti zajišťovacímu příkazu odvolací orgán uvedl, že na rozdíl od daňového subjektu se nedomnívá, že by předmětný zajišťovací příkaz byl nedůvodný a nesprávně odůvodněný. Ustanovení § 167 daňového řádu dává správci daně možnost v případech, pokud je odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která dosud nebyla stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, vydat zajišťovací příkaz. Účelem zajišťovacích příkazů je zajistit úhradu dosud nestanovené či nesplatné daně. Zajišťovací příkazy jsou dle daňového řádu institutem, který napomáhá zabezpečení úhrady daňových povinností v době jejich splatnosti a vymahatelnosti, které jsou příjmem státního rozpočtu, a slouží k ochraně práv správce daně zastupujícího v daňovém řízení zájmy státu jako případného věřitele po stanovení daňových povinností.

K námitce daňového subjektu, že správní úvaha správce daně je chybná, neboť předmětné investiční zlato není měněno a správce daně pro to nemá jediný důkaz a daňový subjekt doloží správci daně příslušné doklady, odvolací orgán uvedl, že z podkladů, které daňový subjekt správci daně předložil, vyplývá, že daňový subjekt systémově nakupoval investiční zlato od banky, na jehož zaplacení systémově používal finanční prostředky, které obdržel od společnosti VITARO, spol. s r.o. Této společnosti však investiční zlato nedodával, ale dodával je společnosti A. J. Company, která jemu naopak dodávala drahé kovy, které následně dodal, společnosti VITARO, spol. s r.o. Pohledávky a závazky vzniklé na základě obchodování mezi daňovým subjektem a společností A. J. Company byly těmito společnostmi z převážné části započteny.

Skutečnosti, které má správce daně z analyticko-vyhledávací činnosti, a které vyplynuly z odvolání, vedly správce daně k závěru, že daňový subjekt přijal zdanitelná plnění, ze kterých nebyla daň v řetězci zaplacená. Přitom o této skutečnosti daňový subjekt

věděl, nebo měl a mohl vědět. Předmětné transakce byly realizovány bez ekonomické podstaty s cílem vyinkasovat nárok na odpočet daně, která není v řetězci zaplacená.

Hlavním argumentem pro toto hodnocení je znalost správce daně o fungování celého řetězce transakcí, na který je daňový subjekt přes společnost A. J. Company napojen. Zejména dlouhodobější vývoj transakcí v řetězci, naprosto nelogický a nepravděpodobný scénář plnění jak v řetězci jako takovém, tak mezi daňovým subjektem a jeho dodavatelem, forma placení, kterou daňový subjekt argumentuje v odvolání, a všechny tyto skutečnosti hodnoceny ve vzájemné souvislosti vedou správce daně k závěru, že přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění od a pro společnost A. J. Company nemají ekonomickou podstatu. Okolnosti, za kterých k těmto plněním došlo, nelze vysvětlit tak, že nastaly na základě ekonomické nebo podnikatelské činnosti, kterou je nákup a prodej za účelem zisku. Realizace těchto transakcí proběhla způsobem a v časové a logické návaznosti na další úkony učiněné v řetězci, který musel být někým zorganizován a jehož cílem je zabránit správci daně, aby zajistil daň, která neměla být v řetězci zaplacená.

K dlouhodobějšímu vývoji řetězce transakcí odvolací orgán uvedl, že z něj vyplývá, že jeho smyslem je zneužití práva spočívajícího v uskutečňování plnění se záměrem zkrácení daně. Před zajištěním daně u daňového subjektu a podáním jeho tvrzení (doložených důkazními prostředky) v odvolání považoval správce daně tuto skutečnost za prokázanou v řetězci transakcí po jeho dodavatele, společnost AJ. Company. Tato společnost nakupovala drahé kovy přes několik dodavatelů, kteří zboží pořizovali z jiného členského státu, přičemž neplatili daň z přidané hodnoty. V jednom případě mezi dodavatelem společnosti A. J. Company a zahraničním dodavatelem z jiného členského státu byl v řetězci ještě jeden dodavatel, který zboží pořizoval. U tohoto dodavatele a tří přímých dodavatelů společnosti A. J. Company zajistil správce daně daň, aby těmto organizovaným daňovým únikům zabránil. Daňové subjekty, u kterých správce daně zajistil daň z přidané hodnoty, nakládaly při těchto obchodních transakcích s finančními prostředky neodpovídajícími jejich majetkovým poměrům. Jejich majetkové poměry lze vyjádřit slovy, že patrně jejich majetek nepřevyšoval výši jejich minimálního základního jmění, přičemž realizovaný obrát na bankovních účtech přesáhl jen v letošním roce minimálně 2 miliardy Kč. V řetězci transakcí, ze kterého nakupovala společnost A. J. Company, vznikla velmi vysoká daňová povinnost, která byla placena jen v nepatrné výši. Vedle pochybnosti o ekonomické povaze těchto transakcí, které spočívaly ve velmi rychlém pře prodávání drahých kovů a v opačném směru jejich velmi rychlém proplácení přes bankovní účty, prokazuje neekonomickou povahu realizovaných transakcí skutečnost, že mezi společností A. J. Company a dodavatelem z jiného členského státu existuje personální propojení. Toto zjištění prokazuje, že společnosti, které dle zákona o DPH pořizovaly zboží z jiného členského státu, byly systémově určeny k tomu, aby jim vznikla vysoká daňová povinnost, kterou nezaplatí (jejich majetkové poměry to neumožňují a současně jim z přijatých úplat nevznikal zůstatek k zaplacení daně z přidané hodnoty). Celé toto schéma je evidentně podvodné bez ekonomické podstaty.

Další poznatky prokazující podvodnost tohoto řetězce vyplynuly ze zvláštního zajišťování a procesních strategií, ke kterým se jednotlivé subjekty v řetězci odhodlaly. První tři zajištění uskutečnili místně příslušní správci daně již v červnu a červenci 2012. Zajištěna byla v těchto případech daň z přidané hodnoty u plátců, kteří pořizovali zboží od uvedeného dodavatele z jiného členského státu. Třetí z uvedených zajištění nastalo u plátce, který byl dodavatelem plátce, který nedodával zboží společnosti A. J. Company přímo, ale dodával

zboží jejímu dodavateli. Den poté, co k zajištění u tohoto plátce došlo, jeho odběratel (dodavatel společnosti A. J. Company) uskutečnil platbu přímo do jiného členského státu. Tato skutečnost je důkazem, že podstata činnosti těchto plátců nebyla ekonomické povahy. Jediným logickým vysvětlením toho, že tento plátce zaplatil přímo dodavateli z jiného členského státu, tedy našel si dodavatele svého dodavatele, jehož činnost byla eliminována realizováním zajištěním daně a zablokováním jeho bankovních účtů, je, že kontakt mezi těmito subjekty nebyl ekonomické povahy, tedy výsledkem střetnutí poptávky a nabídky vyústěného ve sjednání obchodu. V tomto případě sice dotyčný plátce přišel s tvrzením, že pouze poskytoval svému dodavateli úvěr, ale bez ohledu na platnost smluvních ujednání mezi těmito osobami je zřejmé, že ani tyto úkony neměly ekonomickou povahu s ohledem na personální propojení mezi společnostmi v řetězci před i za těmito plátcí. Těmito zajištěními byla činnost v této části řetězce významně narušena.

V září 2012 došlo v řetězci u dalšího dodavatele společnosti A. J. Company k zajištění daně z přidané hodnoty na základě vyhodnocení finančních transakcí na bankovním účtu tohoto dodavatele. Tento dodavatel na zajištění reagoval odvoláním, ve kterém tvrdil, že sice pořídil zboží z jiného členského státu, kterým je však investiční zlato, jehož dodání je od daně osvobozeno, a proto nejsou pro zajištění daně splněny podmínky. Tuto skutečnost místně příslušný správce daně vyhodnotil a z analyticko-vyhledávací činnosti zjistil, že předmětné zlato mělo být dodáno dále v řetězci plátcí, u kterého bylo relevantními analýzami zjištěno, že se jedná o zdaňované zlato, tzn. zlato, které není investičním zlatem ani zlatem splňujícím podmínky § 92b zákona o DPH. Odvolací orgán poukázal na to, že tento dodavatel byl před výše uvedenými zajišťovacími akcemi správců daně odběratelem společnosti A. J. Company, nikoliv jejím dodavatelem, kterým se stal až poté, co došlo ke čtyřem zajištěním daně. Dokonce z analýzy bankovních účtů vyplývá, že společnost A. J. Company této společnosti vracela finanční prostředky, které od tohoto dodavatele následně směřovaly do jiného členského státu. I zde z uvedeného vyplývá, že realizované transakce neměly ekonomickou povahu. Po těchto zajištěních byly v řetězci zjištěny další pokusy, které neměly ekonomickou povahu, ale povahu hledání cesty, jakým způsobem realizovat platby, aby správce daně proti podvodu nezasáhl zajištěním daně z přidané hodnoty. Dalším pokusem byly výběry finančních prostředků v hotovosti. I proti těmto pokusům místně příslušní správci daně zasáhli.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu. Namítal, že správce daně vycházel z nedůvodné domněnky nebezpečí z prodlení s úhradou daně 7 dní před termínem pro podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2012. Tento závěr správce daně nebyl dostatečně odůvodněn, není zřejmé, na základě jakých zjištění správce daně takto postupoval a z jakých skutečností vycházel

Žalobce namítal absenci odůvodnění zajišťovacího příkazu a dovolával se důvodové zprávy k daňovému řádu, podle níž musí být součástí odůvodnění zajišťovacího příkazu zcela konkrétní identifikace důvodů jeho vydání.

Žalobce namítal porušení zásady přiměřenosti a zdrženlivosti. Zajišťovací příkaz je účinný a vykonatelný jeho vydáním dle § 103 zákona o DPH. Správce daně dospěl k závěru, že zde hrozí nebezpečí z prodlení, avšak okamžitá vykonatelnost by měla být použita jen ve výjimečných, zvláště naléhavých, případech.

Žalobce namítal absenci náležitostí zajišťovacího příkazu. Výrok zajišťovacího příkazu musí obsahovat označení daňové povinnosti, k níž se zajištění vztahuje, stanovenou nebo předpokládanou výši daně, výši zajištěné částky, lhůtu, ve které má být zajištěna, způsob, jakým má být zajištěna, jakož i dobu, po kterou má být úhrada zajištěna. Předmětný zajišťovací příkaz tyto náležitosti nesplňoval, zejména neuvedena lhůta, ve které má být částka zajištěna a doba, po kterou má být úhrada zajištěna, proto je nezákonný.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 8. 4. 2013 navrhnul, aby soud žalobu zamítnul s tím, že předmětný zajišťovací příkaz veškeré náležitosti obsahoval. Kromě veškerých podstatných náležitostí rozhodnutí podle § 102 odst. 1 daňového řádu obsahoval jak lhůtu k plnění (okamžik vydání), tak dobu zajištění (dokud nebude daň stanovena, popř. pominou-li před jejím stanovením důvody k zajištění).

Žalobce ve své replice ze dne 14. 12. 2013 mj. uvedl, že hlavním argumentem odůvodnění zajišťovacího příkazu bylo naprosto nesmyslné tvrzení 10procentní marží na obchodě se zlatem, který byl obratem vyvrácen jako nesmyslný argument, protože 10% marže zde nikdy nebyla, tak toto je další ukázka naprosté nedůvodnosti zajišťovacího příkazu, který je dle žalobce nadále realizován jen z důvodu naprosté nefunkčnosti správce daně v tomto případě.

Žalobce poté ve svém vyjádření ze dne 27. 10. 2014 znovu zopakoval svůj názor, že napadené rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 19335/12-1500-101316, kterým bylo potvrzen zajišťovací příkaz Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 19. 11. 2012, č. j. 313989/12/002940105668, je nezákonné, kdy samotný zajišťovací příkaz je zcela nedostatečně odůvodněn, což ve svém důsledku způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce ani žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 167 daňového řádu:

(1) Je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

(2) Zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky.

(3) Není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.

(4) U daně, která nebyla dosud stanovena, stanoví výši zajišťované částky správce daně podle vlastních pomůcek. Není-li nebezpečí z prodlení, může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby nejpozději do 3 pracovních dnů sdělil údaje potřebné pro určení výše zajišťované daně.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. dubna 2014, č. j. 1 As 27/2014-31:

I. Naplnění odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně.

II. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity (než je např. hrozba insolvence či účelový odprodej majetku daňovým subjektem) svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá odůvodněnou obavu (§ 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. ledna 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu na daň dosud nestanovenou podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009, daňového řádu, je odůvodněná obava tj. přiměřená pravděpodobnost, (i) že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň (ii) že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu. Jsou-li důvody nasvědčující pravděpodobnosti, že daň bude stanovena, „slabší“, lze zajišťovací příkaz přesto vydat, jsou-li zjištěny „silné“ důvody nasvědčující pravděpodobnosti budoucí nedobytnosti daně (např. daňový subjekt se zbavuje majetku, ukončuje podnikatelskou činnost apod.).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. září 2016, č. j. 4 Afs 158/2016 – 27, při stanovení výše zajištění správce daně není oprávněn zkoumat, zda uložená výše úhrady zajištěné daně může mít pro daňový subjekt likvidační povahu, a musí vycházet pouze z hledisek, která jsou obsažena v první větě § 167 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu.

Z citovaného ustanovení § 167 daňového řádu, jakož i ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že zajišťovací příkaz pro zabezpečení úhrady na nesplatnou nebo dosud nestanovenou daň má již ze své podstaty funkci dočasnou a zajišťovací, a je tedy předběžným opatřením sui generis. S jeho vykonatelností je zpravidla spojen negativní důsledek, jehož vyloučení by však popíralo samotný smysl zajišťovacího příkazu.

Pokud žalobce namítal nesprávně zjištěný skutkový stav věci a absenci odůvodnění zajišťovacího příkazu, musel soud obě tyto námitky odmítnout jako neodůvodněné.

Ze správního spisu ověřil, že žalobce, (jako prodávající č. 1 a kupující č. 1), dne 27. 9. 2012 podepsal se společností A. J. Company & Trade s.r.o., IČ: 283 11 817, (jako kupující č. 2 a prodávající č. 2), „Rámcovou kupní smlouvu na nákup materiálu pro další použití. Předmět dodávky mezi prodávajícím č. 1 a kupujícím č. 2 byl vymezen v příloze č. 1 a č. 2 této smlouvy, jedná se o materiál zlato, stříbro, platina, paladium a rhodium o ryzosti minimálně 99,99 %. Pokud jde o zlato, kupní cena se řídí dle Londýnské komoditní burzy platný denní spot Au v domluvenou dobu a den + 2%.

Z faktur založených v správním spisu dále vyplývá, že žalobce v říjnu a listopadu nakupoval investiční zlato od společnosti J & T BANKA, a.s., IČ: 47115378, v celkovém množství 170 kg.

Z faktur vydaných pro společnost A. J. Company na základě smluvního ujednání o výkupu ryzích investičních zlatých slitků je zřejmé, že v tomto období bylo o odprodej 170 kg zlata ryzosti 999,9 %.

Ze zajišťovacího příkazu Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 19. 11. 2012, č. j. 313989/12/002940105668, potom soud ověřil, že jím bylo uloženo žalobce, aby zjistil úhradu daně z přidané hodnoty za období říjen 2012 v částce 25,282.325 Kč a za období listopad 2012 v částce 4,089.571 Kč, tedy celkem 29,371.896 Kč. V odůvodnění se mj. uvádí, pro jaké podnikání je žalobce zapsán v obchodním rejstříku, že správce daně zjistil nákup investičního zlata od J & T BANKA, a.s. za prostředky svého odběratele společnosti VITARO, spol. s r.o., která se běžně zabývá obchodováním se zlatem. Z obratu bankovního účtu žalobce u ČSOB a.s. vyplývá, že zboží, které nakoupil v období 2. 10. 2012 až 12. 11. 2012 od uvedené banky ve výši 162,390.598 Kč, prodal za 176,196.137 Kč. Touto obchodní činností žalobce tak vytvořil zisk ve výši přesahující 13 mil. Kč za necelý jeden a půl měsíce, což je v oblasti obchodování s investičním zlatem mimořádný výsledek. Správce daně zjistil, že žalobcem nakoupené zlato dále v řetězci transakcí nemá statut investičního zlata ani zlata, které by splňovalo podmínky ustanovení § 92b zákona o DPH. Tato skutečnost znamená, že toto zlato někde změnilo svůj stav na stav, kdy jeho prodej je zdanitelným plněním dle základního režimu zákona o DPH. Správce daně poté podrobně rozebral přeměnu zlata a způsoby dalšího obchodování s ním. Dále se v odůvodnění konstatuje, že žalobce bankovní účty č. 245846071/0300 a č. 2120321/5800 nemá zaregistrovány u správce daně, což zakládá oprávněné podezření ve věci neplnění registrační povinnosti daňového subjektu.

Podle § 113 odst. 2 daňového řádu nemůže-li správce daně, jehož rozhodnutí je odvoláním napadeno, posoudit všechny údaje uvedené v odvolání z výsledků již provedeného řízení, řízení doplní o nezbytné úkony.

Podle § 114 odst. 2 daňového řádu odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

Podle § 115 odst. 1 daňového řádu v rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.

Podle § 116 odst. 2 daňového řádu v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Podle Důvodové zprávy k daňovému řádu v daňovém řízení platí primárně princip apelace, který umožní odvolateli docílit řešení přímo před orgánem druhého stupně bez nutnosti vracet se zpět k orgánu prvního stupně. Tento princip odpovídá charakteru daňového řízení, které se na rozdíl od řízení soudního nevěnuje primárně právnímu posouzení věci, nýbrž skutkovému posouzení, které je dokládáno často značnou kvantitou důkazních prostředků, které je možné v průběhu řízení doplňovat. Odvolací orgán je tak v § 15 odst. 1 povolán k tomu, aby pomocí vlastního dokazování doplnil (a to často výrazným způsobem) proces započatý u orgánu prvního stupně. Zachována je mu možnost v určitých případech, kdy to bude v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomií řízení (především z kapacitních důvodů), dožádat správce daně prvního stupně o provedení jednotlivých úkonů v dokazování, zejména pokud půjde o odstranění vad v předchozím dokazování.

Odstraňuje-li vady prvostupňového řízení a rozhodnutí odvolací orgán, je nadán stejným okruhem oprávnění, které má správce daně v řízení v prvním stupni. Je oprávněn provádět dokazování, a to jak k návrhu odvolatele obsaženému v odvolání, tak i z vlastní iniciativy, vyjdou-li v odvolacím řízení najevo nové skutečnosti, které odvolatel neuplatnil. Odstraňovat vady řízení a rozhodnutí může odvolací orgán bez ohledu na to, jaké rozhodnutí přezkoumává, tedy může tak činit jak v případě, kdy byla daň stanovena dokazováním, tak i tehdy, byla-li daň stanovena podle pomůcek. Pokud se v odvolacím řízení ukáže, že nebyly splněny zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek, je na odvolacím orgánu, aby doplnil dokazování o potřebné důkazy a změnou rozhodnutí stanovil daň na základě výsledků dokazování. Pokud se naopak v rámci odvolacího řízení ukáže, že daň nebylo možno stanovit dostatečně spolehlivě dokazováním, je na odvolacím orgánu, aby si opatřil potřebné pomůcky a stanovil daň i bez součinnosti s daňovým subjektem za pomoci pomůcek.

Z příslušných citovaných ustanovení daňového řádu, jakož i Důvodové zprávy k nim, jednoznačně vyplývá, že rovněž v daňovém řízení rozhodnutí správce daně a odvolacího orgánu tvoří jeden celek. Žalovaný doplnil rozhodnutí o odvolání o další poznatky týkající se především způsobu řetězení obchodů, který je ze zkušeností ve finanční správě typický právě pro činnost zaměřenou na zkrácení či neodvedení daně. Existence řetězce sice není uvedena v zajišťovacím příkazu, nicméně odvolací orgán v souladu s citovanými ustanoveními daňového řádu mohl hodnotit v rámci odvolacího řízení i nové skutečnosti z ústního jednání vyvolaného daňový subjektem. Skutečnost uvedená v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání, tedy fungování podvodného řetězce, v zajišťovacím příkazu sice uvedena nebyla, nicméně nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odvolací orgán v žalobou napadeném rozhodnutí popisoval další skutečnosti, které popsal dostatečně konkrétně na to, aby popř. mohly být jedním z důvodů pro vydání zajišťovacího příkazu. Správce daně v inkriminované věci postupoval plně v souladu se zněním zákona a v intencích základních zásad daňového řízení.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétně uvedl, „Není-li zjevně účelem řetězec transakcí, v rámci kterého plátce přijal zdanitelná plnění, ekonomické povahy, je-li na základě těchto skutečností dovozeno zneužití práva, nemohou související přijatá zdanitelná plnění

založit nárok na odpočet daně. Uvedené vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 53/2008-70 ze dne 15. 5. 2009, kde soud uvedl: „*shora uvedené okolnosti naopak jasně nasvědčují tomu, že skutečným účelem předmětné série transakcí, při níž došlo k razantnímu navýšení ceny deklarovaného zdanitelného plnění, bylo vyinkasovat prostřednictvím koncových společností, tedy i stěžovatele, na úkor státního rozpočtu odpočet daně z přidané hodnoty, aniž by na počátku řetězce byla daň z přidané hodnoty řádně uhrazena. Jednání stěžovatele stejně jako dalších zúčastněných společností je tedy třeba hodnotit jako jednání zdánlivě právem dovolené, které má však ve skutečnosti povahu zneužití práva, tedy jednání protiprávního, které nemůže založit nárok na odpočet daně z přidané hodnoty*“.

V rámci řetězce došlo k transakcím, smyslem jejichž realizace je snaha eliminovat riziko zajištění ze strany správce daně. Nejprve byly realizovány bezhotovostní převody velmi vysokých objemů finančních prostředků mezi osobami, které mezi sebou také fakturovaly. Poté byla v řetězci uplatněna argumentace, že finanční prostředky nejsou poskytovány za zdanitelná plnění, ale že se jedná o půjčku dodavatelské společnosti. Dále byl v řetězci zjištěn pokus zastírat skutečný předmět obchodu dodáním investičního zlata. Následně byly finanční prostředky vybírány v hotovosti. A daňový subjekt v rámci ústního jednání u správce daně dne 21. 11. 2012 doložil, že si se společností A. J. Company zaplatil protiplněními. V rámci celého řetězce dochází k velmi rychlému obchodování, které je realizováno v dílčích řetězcích. Tím je myšleno, že mezi sebou stále obchodují tytéž subjekty, resp. k obměnám obchodních partnerů dochází v minimální míře, je jich velmi omezený počet a obchodují mezi sebou extrémně vysoké objemy plnění. Tyto skutečnosti také podporují hodnocení správce daně, že realizovaná plnění nemají ekonomicky charakter. Celé schéma pak působí uměle. Pokud by tyto vazby vznikaly na volném trhu a jednalo se o skutečnou ekonomickou aktivitu, jednotliví dodavatelé i odběratelé by hledali obchodní příležitosti. Obchodovali by velmi různé objemy zboží, měli by nahodilé počty dodavatelů i odběratelů odpovídající podnikatelské strategii, atd. Pro tento řetězec je typické, že podstatě každý článek má jednoho svého dodavatele a jednoho odběratele (někdy dva). Přesně této charakteristice odpovídá i daňový subjekt, který výhradně nakupoval zboží od společnosti A. J. Company a dodával, společnosti VITARO, spol. s.r.o. Plnění daňového subjektu nemají ekonomickou povahu, silným důkazem pro tento závěr je právě argumentace daňového subjektu, kterou uvedl v odvolání. To, že daňový subjekt nakupoval investiční zlato, aby jím fakticky platil společnosti A. J. Company za jí dodané drahé kovy, je tak nelogické, že jediné vysvětlení způsobu obchodování je jejich účelové nasmlouvání, aby jimi bylo správcem daně znemožněno zajistit daň z přidané hodnoty exekucí na bankovním účtu. Tento způsob obchodování, v podstatě směnný obchod, je natolik abnormální, že jej správce daně považuje za důkaz neekonomičnosti realizovaných transakcí. Pokud měla společnost A. J. Company zájem o investiční zlato, pak neměla jediný důvod, aby toto zlato nakupovala od daňového subjektu směnou za drahé kovy. Investiční zlato si u dotyčné banky mohla tato společnost nakoupit sama za stejných podmínek a jako plátce obchodující se zlatem ve stamilionových objemech musí tento subjekt být natolik zkušeným obchodníkem, že koupit investiční zlato za obvyklou cenu pro něj nemůže být žádný problém. Role daňového subjektu v této transakci je tedy naprosto nelogická. Finanční prostředky inkasované od svého odběratele mohl poskytnout společnosti A. J. Company přímo. Tato transakce by se snad dala vysvětlit jako obchod, který vznikl skutečnou podnikatelskou činností, pokud by se jednalo o náhodný obchod, kdy by například daňový subjekt ze spekulativních důvodů nakoupil investiční zlato a následně by finanční prostředky do něj uložené potřeboval rychle využít k nákupu jiného zboží, přičemž by se se svým dodavatelem dohodl na protiplnění investičním zlatem. V případě daňového

subjektu se však o žádný náhodný obchod touto formou nejednalo. V rámci celého měsíce takto systémově obchodoval, kdy od svého odběratele přijal přibližně jedenáct plateb, které převedl devíti platbami bance za investiční zlato. Správce daně se tak domnívá, že tento směnný obchod nebyl vyvolán podnikatelskou příležitostí, ale jako reakce na zajišťování daně z přidané hodnoty v řetězci. Z těchto zjištění správce daně vyplývá, že jednání daňový subjekt, stejně jako ostatních zúčastněných osob, je jednání zdánlivě právem dovolené, které má však ve skutečnosti povahu zneužití práva, tedy Jednání protiprávního, které nemůže založit nárok na odpočet daně, viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu. V tomto rozsudku byla hlavním argumentem neekonomičnost cena plnění, která byla zjevně nadhodnocena. V daném případě jsou to výše popsané poznatky jak o celém řetězci, tak o plněních realizovaných mezi daňový subjekt a společností A. J. Company, která by takto náhodně na trhu nikdy nenastala, resp. nenastala by za uvedených okolností a navíc takto chronologicky navazujících.“

Pokud žalobce namítal porušení zásady přiměřenosti a zdrženlivosti, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Zajišťovací příkaz je účinný a vykonatelný jeho vydáním dle § 103 zákona o DPH. Správce daně dospěl k závěru, že zde hrozí nebezpečí z prodlení. Okamžitá vykonatelnost byla na místě a byla řádně odůvodněna. Pokud žalobce v této souvislosti namítal, že správce daně nesprávně posoudil jeho obchodní činnost, nesprávně posoudil bankovní pohyb jako stěžejní podklad pro výpočet daně pomocí pomůcek, žalobce pouze obecně konstatoval nesprávnost, svá tvrzení však nijak nerozvedl, proto se k nim žalovaný nemohl relevantně vyjádřit, nemohl tak učinit ani soud. Nicméně v zajišťovacím příkaze je dostatečně konkretizována odůvodněná obava správce daně z obchodů žalobce se zlatem, finanční transakce, které tyto obchody provázely, majetková situace žalobce a vedení účtů, které žalobce využívá k obchodování, které správci daně nenahlásil. Podle názoru soudu správce daně podmínku konkretizace obav naplnil.

Pokud žalobce namítal absenci náležitostí zajišťovacího příkazu, musel soud i tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou.

V zajišťovacím příkaze Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 19. 11. 2012, č. j. 313989/12/002940105668, je naprosto konkrétně uvedeno, jaké skutečnosti zapříčiňují hrozící nebezpečí z prodlení (str. 3 odst. 2). Vydání zajišťovacího příkazu 7 dní před uplynutím lhůty pro podání daňového přiznání k dani z přidané hodnoty nemá žádnou relevanci z důvodů, pro které byl zajišťovací příkaz vydán a které jsou i v tomto popsány. Zajišťovací příkaz obsahuje tvrzení správce daně, které je dostatečně odůvodněno jeho obavou o nedobytnosti dosud nestanovené daně z přidané hodnoty na základě jiných skutečností. Je bezpředmětné, že v rámci žalobou napadeného rozhodnutí tvrdil odvolací orgán další skutečnosti, které by taktéž odůvodňovaly vydání zajišťovacího příkazu, neboť daňový řád mu takový postup umožňuje, jak bylo uvedeno výše.

Podle § 102 odst. 1 daňového řádu rozhodnutí obsahuje

- a) označení správce daně, který rozhodnutí vydal,*
- b) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru,*
- c) označení příjemce rozhodnutí,*
- d) výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena,*

- e) lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit,
- f) poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku,
- g) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby,
- h) datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.

Podstatné náležitosti, tak jak je vymezuje citované ustanovení daňového řádu byly v předmětném zajišťovacím příkaze beze sporu naplněny. Lhůta k plnění vychází ze samotného vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 daňového řádu ve spojení s § 103 zákona o DPH, kterým bylo žalobci uloženo, aby okamžikem vydání tohoto zajišťovacího příkazu zajistil úhradu daně z přidané hodnoty. Lhůtou k plnění je zde tedy okamžik vydání zajišťovacího příkazu. Doba, po kterou má být úhrada zajištěna, potom rovněž vyplývá ze znění samotného zajišťovacího příkazu ve spojení s § 168 odst. 3, 4 a 5 daňového řádu.

Pominou-li před stanovením daně nebo přede dnem její splatnosti důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, správce daně bezodkladně rozhodne o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu, čímž je opět ukončena doba, po kterou má být úhrada zajištěna (viz § 168 odst. 3 daňového řádu - *Pominou-li před stanovením daně nebo přede dnem její splatnosti důvody, pro které bylo zajištění daně uplatněno, správce daně bezodkladně rozhodne o ukončení účinnosti zajišťovacího příkazu. Zjistí-li správce daně před stanovením daně nebo přede dnem její splatnosti důvody pro snížení původní výše zajištění, rozhodne o změně zajištěné částky rozhodnutím, které mění částku uvedenou v zajišťovacím příkazu a současně ukončí v rozsahu změny účinnost příkazu původního. Vznikl-li v důsledku těchto rozhodnutí vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.*

V případě vydání zajišťovacího příkazu z důvodu zajištění úhrady daně, která nebyla dosud stanovena, končí doba, po kterou má být tato zajištěna, dnem jejího stanovení (viz § 168 odst. 4 daňového řádu - *Dojde-li ke stanovení daně, která nebyla v době vydání zajišťovacího příkazu stanovena, je tato daň splatná ke dni jejího stanovení. Tímto dnem zaniká účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.*

V případě vydání zajišťovacího příkazu z důvodu, že dosud neuplynul den její splatnosti, končí tato doba dnem splatnosti (viz § 168 odst. 5 daňového řádu - *Uplynul-li den splatnosti u daně, u které byl zajišťovací příkaz vydán z důvodu, že dosud neuplynul den její splatnosti, zaniká tímto dnem účinnost zajišťovacího příkazu a zajištěná částka se převede na úhradu této daně. Pokud tak vznikl vratitelný přeplatek, správce daně jej vrátí bez žádosti do 15 dnů od jeho vzniku.*

Zajišťovací příkaz Finančního úřadu pro Prahu 2 ze dne 19. 11. 2012, č. j. 313989/12/002940105668, tedy veškeré náležitosti obsahuje, kromě veškerých podstatných náležitostí rozhodnutí podle § 102 odst. 1 daňového řádu obsahuje jak lhůtu k plnění (okamžik vydání), tak dobu zajištění (dokud nebude daň stanovena, popř. pominou-li před jejím stanovením důvody k zajištění).

Městský soud v Praze s ohledem na výše uvedené skutečnosti musel konstatovat, že zajišťovací příkaz vydaný podle § 167 odst. 1 daňového řádu vysvětluje postup správce daně a obsahuje skutkové důvody, o které se opírá. V inkriminované věci je nesporné, že správce daně získal relevantní poznatky, které nasvědčují naplnění zákonných předpokladů pro zajištění daně. Tyto jeho poznatky byly posléze v odvolacím řízení doplněny dalšími poznatky získanými zákonným způsobem.

Městský soud v Praze se při vypořádání žalobních námitek řídil nálezem Ústavního soudu ze dne 12. února 2009, III. ÚS 989/08, podle něhož *není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.* (bod 68).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. října 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**